

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Pfv.V.20.765/2021/3.

A tanács tagjai:

Dr. Bartal Géza a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia előadó bíró

Dr. Puskás Péter bíró

A felperes:

felperes neve és címe

A felperes képviselője:

Firneisz Ügyvédi Iroda (cím1 ügyintéző: dr. Firneisz Miklós ügyvéd)

Az alperes:

alperes neve és címe

Az alperes képviselője:

Asztalos Dániel Ügyvédi Iroda (1cím2; ügyintéző: dr. Asztalos Dániel ügyvéd)

A per tárgya:

Parkolási díj és pótdíj

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

Alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 61.Pf.636.262/2020/6.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 4.P.IV.20.768/2020/6.

Rendelkező rész

A Kúria a felülvizsgálatot megtagadja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

[1] Az alperes üzemeltetője volt egy olyan gépjárműnek, amellyel 2018. december 20-án érvényes parkolójegy nélkül várakoztak. A felperes 2019. február 14-én fizetési felszólítást adott postára a részére, amelyben a parkolási esemény díjának és pótdíjának megfizetésére hívta fel. Az alperes a fizetési felszólításban foglaltaknak nem tett eleget.

[2] A felperes a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (a továbbiakban: Kkt.) 9/D. § (3) bekezdésére, 15/A. § (1) bekezdésére, 15/C. § (1)-(2) bekezdésére, 15/D. §-ára, valamint a 30/2010. (VI. 4.) Főv. kgy. rendeletre és a B. Önkormányzat Képviselő-testületének 14/2010. (VI. 28.) önkormányzati rendeletére alapított keresetében 14.350 forint parkolási díj és pótdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az alperes ellenkérelme a pótdíj vonatkozásában a kereset elutasítására irányult. Arra hivatkozott, hogy a bírságolását követő 56. napon postára adott felszólítást a 63. napon vette át, így azt a felperes elkészen küldte meg, ezért elvesztette a jogát a pótdíj követelésre.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével helyt adott a keresetnek. Az indokolásában kifejtettek szerint nem volt alapos az alperesnek az az érvelése, hogy a felperes elesik az igénye érvényesíthetőségétől, ha a fizetési felszólítás 60 napon belül nem érkezik meg a címzetthez. A Kkt. 15/D. § (1) bekezdésének a parkolási esemény idején hatályos szövegét – amely a felszólítást a várakozási terület díjfizetés nélküli használatának időpontjától számított 60 napos jogvesztő határidőn belül postai küldeményként vagy más egyéb igazolható módon rendeli megküldeni az üzemeltetőnek – a 2010. évi XLVII. törvény módosította. A korábbi szövegváltozat azt tartalmazta, hogy „amennyiben a (3) bekezdésben meghatározott díjat nem fizették meg, a közút kezelője vagy az általa megállapodás alapján megbízott gazdálkodó szervezet a létesített, illetőleg kijelölt parkolóhely jogosulatlan úthasználatának időpontjától számított 60 napos jogvesztő határidőn belül köteles postára adni a díj- vagy pótdíjfizetési felszólítást. A díj- és a pótdíjfizetési kötelezettség egy év alatt évül el. A díj- és a pótdíj után késedelmi kamat nem követelhető”. A szöveget módosító törvény indokolása szerint „a törvény a fizetési felszólítás megküldésére továbbra is 60 napos jogvesztő határidőt biztosít”. A törvényi indokolásból az is megállapítható, hogy a jogalkotó a fogalomhasználat megváltoztatásával nem kívánt a korábbi jogszabályi rendelkezés azon tartalmán változtatni,

hogy a felszólítást a 60 napos határidőn belül elegendő postára adni. A törvény indokolása a korábbi és a módosult szöveg tartalmi azonosságára utal.

[4] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése szerint, helyes indokainál fogva helybenhagyta az elsőfokú ítéletet; elutasította az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére irányuló felperesi kérelmet. Az indokolásában a fellebbezésre tekintettel kiemelte, hogy a perben hivatalból kellett vizsgálni, határidőben postára adta-e a felperes a peresített parkolási eseménnyel kapcsolatos fizetési felszólítást. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes igazolta a parkolási eseményt követő 60 napos határidőn belüli postára adást. A jogszabály értelmében nincs relevanciája annak, hogy a fizetési felszólítást az alperes mikor vette át. A fizetési felszólítás megküldése nem a parkolási pótdíj érvényesítésének feltétele, hanem olyan jogvesztő határidő, amelynek megtartásától függ, hogy a felperes jogosult-e az igényét bírói úton érvényesíteni. E jogosultságát a felperes igazolta.

[5] Az alperes a jogerős ítélet ellen felülvizsgálattal élt és a felülvizsgálati kérelemmel együtt kérelmet nyújtott be a felülvizsgálat engedélyezése iránt. A felülvizsgálati kérelmében a Pp. 2. § (2) bekezdésének, 346. § (5) bekezdésének, 131. § (4) bekezdésének, 369. § (3) bekezdésének, a Kkt. 15/C. § (2) bekezdésének, 15/D. § (1) bekezdésének, az Alaptörvény 28. cikkének megsértésére hivatkozással elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a keresetet elutasító határozat hozatalát, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Álláspontja szerint a per döntő kérdése, hogyan kell értelmezni a Kkt. 15/D. § (1) bekezdésében foglalt „megküldi” kifejezést. A Kkt. 15/D. § (1) bekezdésében foglalt határidő anyagi jogi jellegű, így nem elegendő, ha az utolsó napon postára adják a fizetési felszólítást.

[6] A felülvizsgálatot az alperes a Pp. 409. § (2) bekezdés *a)* pontja alapján látta engedélyezhetőnek. Érvelése szerint a bírói gyakorlat a „megküldi” kifejezés értelmezésében nem egységes. A jogszabályi megfogalmazás értelmezését a törvény indokolása nem segíti elő. A lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény (Lakástörvény) 25. § (1) bekezdése a Kkt. 15/D. § (1) bekezdéséhez hasonló anyagi jogi jellegű határidőt tartalmaz. A Kúria a BH2017. 121 számon közzétett Pfv.V.20.062/2016/4. számú ítéletében a Lakástörvényben szereplő határidővel kapcsolatban a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 214. § (1) bekezdésének felhívásával akként foglalt állást, hogy a felmondást nem elegendő a megadott 8 napon belül postára adni, hanem annak e határidő alatt meg is kell érkeznie a bérlőhöz, és a fizetési felszólítás közléséhez is szükséges, hogy a másik félhez megérkezzék. Ugyanezt a gondolatmenetet és jogi érvelést támasztja alá a Kúria 2/2015. Polgári jogegységi határozata. A Kúria a BH+2012.6.250. számon közzétett, Pfv.VII.20.938/2011. számú ügyben hozott ítéletében ugyanakkor a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 28. § (2) bekezdés *f)* pontjának, 37. § (1)-(2) bekezdésének, 46. § (5), (7) bekezdésének együttes értelmezésével úgy foglalt állást, hogy a hitelezői igény bejelentésére megállapított határidő eljárásjogi jellegű határidőnek minősül. A Pécsi Ítéltábla a Pf.20.010/2021/4. számú határozatában pedig a Kkt. 15/D. § (1) bekezdését akként értelmezte, hogy nem csupán a fizetési felszólításnak kell megérkeznie a 60 napos jogvesztő határidőn belül, de a jogosultnak már ezen határidőn belül bírósági úton kell érvényesíteni a követelését, amelynek elmulasztása esetén eszik az igényérvényesítés lehetőségétől. Az

alperes álláspontja szerint mindezen indokok alapján a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében szükséges a felülvizsgálat engedélyezése.

[7] A Pp. 409. § (2) bekezdés *a)* pontja alapján a Kúria engedélyezheti a felülvizsgálatot, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása miatt indokolt.

[8] A Kúriának a felülvizsgálat engedélyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2021. (VII. 12.) PK véleményében (a továbbiakban: PK vélemény) adott értelmezése szerint a Pp. 409. § (2) bekezdés *a)* pontjának első fordulata alapján a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében akkor engedélyezhető a felülvizsgálat, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban – ideértve a Legfelsőbb Bíróság által 2012. január 1-jét megelőzően meghozott és a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLIX. törvény (Bszi.) 195. § (1) bekezdésében foglaltak szerint továbbra is „alkalmazható” irányelvben, elvi döntésben, kollégiumi állásfoglalásban vagy a kollégiumi véleményben értelmezett jogkérdéseket is – a Kúria jogegységi határozatban vagy az általa a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (BHGY) közzétett eseti határozatban még nem foglalt állást, feltéve, hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdés vonatkozásában a bírói gyakorlat nem egységes, vagy az eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn. Ha a fél erre az engedélyezési okra hivatkozik, az engedélyezés alapjául szolgáló eltérő bírói döntéseket az engedélyezés iránti kérelmében egyértelműen azonosítható módon – legalább a határozatot hozó bíróság nevének és a határozat számának feltüntetésével – meg kell jelölnie. A fél kizárólag másodfokon jogerőre emelkedett vagy legfelsőbb bírósági döntésekre hivatkozhat engedélyezés iránti kérelmében, kizárva ezzel annak lehetőségét, hogy a nem végleges, a perorvoslati bíróság hatására utóbb változó ítéletek alapozzák meg a felülvizsgálat engedélyezését.

[9] A Kúria kiemeli, hogy olyan hivatkozás alapján, amely az érdemi felülvizsgálat körében nem vizsgálható, a felülvizsgálat nem engedélyezhető [Kúria Pfv.V.21.305/2020/2. (BH2021.136)]. Az alperes azt tartotta a Kkt. 15/D. § (1) bekezdésében foglaltak helyes értelmezésének, hogy a fizetési felszólítás megküldésére áll rendelkezésre 60 napos jogvesztő határidő. A megküldés időpontja pedig nem a postai feladás ideje, hanem a kézbesítés időpontja. A felülvizsgálati kérelmében nem hivatkozott arra, hogy a jogszabály 60 napos határidőt a keresetlevél benyújtására állapít meg. A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmében megjelölt határozatokban a Kúria nem a Kkt. 15/D. § (1) bekezdésének szövegét értelmezte. A Pécsi Ítéletábrla is más jogkérdésben foglalt állást a Pf.20.010/2016/4. számú határozatában. A döntése a megállapítási keresetek megalapozatlansága tekintetében azon alapult, hogy nem áll fenn a per felperesével szemben parkolási díj- és pótdíjkövetelés, ezért nincs jogvédelemre szoruló érdeke. Az egyéb keresetei kérelmek vonatkozásában pedig a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 2:43. § *d)* pontja, 2:45. § (2) bekezdése és a Pp. 3. § (1) bekezdése alapján határozott. Az alperes így nem igazolt eltérő joggyakorlatot, annak megállapításához ugyanis az általa megjelölt jogkérdés tekintetében egymással ellentétes rendelkezéseket, jogi álláspontot tartalmazó határozatok szükségesek (Kúria Pfv.V.20.713/2019/2.).

[10] Mindezekre tekintettel az alperes kérelmében hivatkozott okból a felülvizsgálat nem volt engedélyezhető, ezért a Kúria a Pp. 411. § (1)-(2) bekezdése szerint megtagadta a jogerős ítélet felülvizsgálatát.

[11] A végzés ellen a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja alapján nincs helye felülvizsgálatnak.

Budapest, 2021. szeptember 23.

Dr. Bartal Géza s.k. a tanács elnöke, dr. Magosi Szilvia s.k. előadó bíró, dr. Puskás Péter s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

Sz.Sz.

bíróági ügyintéző